

Tipus d'interès i economia del coneixement

A finals de maig l'*euríbor* d' assolir el 4,43% continuant la línia ascendent i aproximant-se al 4,52% de fa 6 anys, una xifra que seguirà creixent si considerem que el Banc Central Europeu va situar el tipus oficial al 4% el passat dia 7, la vuitena pujada en els darrers 18 mesos i que, probablement, no serà l'última en aquest any, quelcom que afectarà seriosament l'economia de moltes famílies, i pot afectar el creixement espanyol basat en un model econòmic molt sensible als tipus d'interès reals negatius dels què ha gaudit els últims anys.

La continuada pujada de tipus hauria d'obligar a endegar, sense més demora, ajustos en el model de creixement tal com ja alertava fa 9 mesos el *World Economic Forum* en l'informe 2006-2007 sobre competitivitat. En ells, s'explicava que Espanya, sent l'octava potència econòmica mundial, ocupava la posició 28 en el rànking de Competitivitat Global, tot indicant "España dispone del potencial para convertirse en una de las economías más competitivas de Europa ..... Sin embargo, la capacidad de España para alcanzar los niveles de competitividad de los líderes europeos dependerá de manera crucial en su capacidad en los próximos años para flexibilizar su mercado laboral, disminuyendo aún más así las persistentes altas tasas de desempleo, reducir las distorsiones en sus mercados de bienes, así como en la mejora de la calidad de la educación secundaria y terciaria, para poder desarrollar así plenamente su capacidad como economía del conocimiento".

Amb independència de compartir plenament, o en part, la recomanació, tots hauríem d' estar d'acord en la impropedència que el model econòmic obligui a molts joves altament preparats a salaris rondant els 1.000€; uns ingressos que els impedeix emancipar-se i alhora gaudir dels retorns que la seva preparació i esforç es mereixen, a diferència del que succeeix en països amb models propis de l'economia del coneixement. Països en els què les seves administracions i empreses actuen sabent que els models productius s'han diversificat, que de la visió local s'ha passat a la global, que l'oferta és infinitament superior a la demanda, que de productes estàndards i bàsics s'ha passat als personalitzats i amb alt valor, que del malbaratament de recursos cal passar a l'estalvi, que les capacitats productives d'avui seran obsoletes demà, que és requerit renovar-se contínuament, i que sols amb polítiques innovadores i models d'organització potenciadors del talent i la interacció es desenvolupen nous coneixements. En definitiva, han assumit la competitivitat basada en la innovació i el talent en contraposició al cost, i han fet del capital humà la palanca per a afrontar els desafiaments de l'economia global.

Un model econòmic amb aquestes assumpcions requereix de professionals molt preparats i molt adaptables, que entenguin que res és permanent, que les circumstàncies obliguen a ajustar-se, que es requereix un fort esperit emprenedor, que cal anticipar-se als fets i als mercats, conceptes que han assumit la majoria dels joves que han culminat amb èxit el seu procés formatiu, i que són la base per a afrontar els canvis que el model productiu requereix.

És en l'anterior context, en què cal enquadrar la nova pujada del tipus d'interès, una pujada preocupant per a aquells models productius basats en la competitivitat per cost i baixos salaris, però assumible per aquells models que fonamenten la competitivitat en productes altament innovadors. Si disposem de les capacitats humanes i els recursos, està a les nostres mans decidir el model que volem a mig termini, sabent que només el segon ens permetrà garantir el creixement i la qualitat de vida amb independència de conjuntures adverses o escenaris difícils.

www.cperc.net

Antoni Garrell i Guiu